Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (czwarta izba)

z dnia 19 marca 2012 r.*

Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Nadużycie pozycji dominującej — Oddalenie skargi do Komisji — Uzasadniony interes — Interes wspólnotowy — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna i w części oczywiście bezzasadna

W sprawie T-273/09

Associazione „Giùlemanidallajuve”, z siedzibą w Cerignoli (Włochy), reprezentowana przez adwokatów L. Missona, G. Ernesa oraz A. Pela,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez A. Bouqueta oraz V. Di Bucciego, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata J. Derenne'a,

strona pozwana,

popieranej przez:

Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (FIFA), z siedzibą w Zurychu (Szwajcaria), reprezentowaną przez adwokatów A. Barava oraz D. Reymonda,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 3916 z dnia 12 maja 2009 r. wydanej na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004, na mocy której, z uwagi na brak uzasadnionego interesu oraz brak interesu wspólnotowego, oddalona została skarga złożona przez skarżącą do Komisji w sprawie naruszeń art. 81 WE i 82 WE, które popełnić miały Federazione italiana giuoco calcio, Comitato olimpico nazionale italiano, Unia Europejskich Związków Piłkarskich oraz Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej z uwagi na kary nałożone na Juventus Football Club SpA w Turynie (Włochy) (sprawa COMP/39464 – Supporters Juventus Turin/FIGC-CONI-UEFA-FIFA),

SĄD (czwarta izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe i M. van der Woude (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: francuski.

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

1 Associazione „Giùlemanidallajuve” (zwane dalej „stowarzyszeniem” lub „skarżącą”) jest stowarzyszeniem o charakterze niezarobkowym założonym przez udziałowców, akcjonariuszy mniejszościowych i kibiców wspierających Juventus Football Club SpA z Turynu (Włochy) (zwany dalej „Juventusem”).

2 Stowarzyszenie zostało założone celem obrony interesów swoich członków oraz zaskarżenia kar nałożonych na Juventus w 2006 r. za niezgodne z prawem działania klubu mające wywierać wpływ na powoływanie arbitrów.

3 Kary te zostały nałożone na Juventus przez komisję odwoławczą Federazione italiana giuoco calcio (włoskiej federacji piłki nożnej, zwanej dalej „FIGC”) decyzją z dnia 14 lipca 2006 r. Następnie kary zostały w swej istocie potwierdzone przez federalny sąd FIGC rozstrzygnięciem z dnia 25 lipca 2006 r. oraz rozstrzygnięciem komisji pojednawczej i arbitrażowej Comitato olimpico nazionale italiano (włoskiego komitetu olimpijskiego, zwanego dalej „CONI”) z dnia 27 października 2006 r. Kara polegała na nałożeniu grzywny na Juventus, odebraniu mu tytułu mistrza Włoch w sezonie 2004/2005, nieprzyznaniu tytułu mistrza Włoch za sezon 2005/2006 i zdegradowaniu Juventusu na ostatnie miejsce w klasyfikacji serii A mistrzostw Włoch w tym ostatnim sezonie. W następstwie tej decyzji Juventus, po otrzymaniu dziewięciu punktów karnych, zmuszony był grać w sezonie 2006/2007 w serii B, zaś na poziomie europejskim nie mógł w trakcie tego sezonu uczestniczyć w Lidze Mistrzów, pomimo zakwalifikowania się do tych rozgrywek.

4 Po wniesieniu skargi do regionalnego sądu administracyjnego Lazio (zwanego dalej „RSA”) w dniu 1 czerwca 2007 r. stowarzyszenie złożyło skargę do Komisji Wspólnot Europejskich na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1). Jej celem było zaskarżenie naruszeń art. 81 WE i 82 WE, jakie miały zostać popełnione niezależnie lub łącznie przez FIGC, CONI, Unię Europejskich Związków Piłkarskich (zwaną dalej „UEFA”) i Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (zwaną dalej „FIFA”) z powodu kar nałożonych na Juventus. Stowarzyszenie twierdzi w istocie, że zarówno ustanowienie orzekających w przedmiocie kwestii dyscyplinarnych organów FIGC i CONI (komisji odwoławczej FIGC, federalnego sądu FIGC oraz komisji pojednawczej i arbitrażowej CONI), jak i procedury stosowane przez te instancje, są niezgodne z prawem. Ponadto, zdaniem stowarzyszenia, zastosowane środki dyscyplinarne były bezpodstawnie surowe i miały dyskryminacyjny charakter oraz stanowiły naruszenie interesów Juventusu, wielu kibiców, akcjonariuszy oraz zwolenników tego klubu.

5 W dniu 10 lipca 2007 r. Komisja zwróciła się do FIGC, CONI, FIFA i UEFA o przedstawienie uwag w przedmiocie skargi. W dniu 19 lutego 2008 r. stowarzyszenie wezwało Komisję do zajęcia stanowiska w przedmiocie jego skargi. Pismem z dnia 14 marca 2008 r. Komisja odpowiedziała, że jej służby badają skargę. W dniu 26 czerwca 2008 r. skarżąca wniosła skargę na bezczynność na podstawie art. 232 WE. Sprawa została zarejestrowana pod numerem T-254/08. W tym samym dniu Komisja zwróciła się do stowarzyszenia o informacje dodatkowe. W dniu 10 lipca 2008 r. Komisja zwróciła się do stowarzyszenia o dalsze wyjaśnienia. Na te dwa żądania informacji stowarzyszenie odpowiedziało pismem z dnia 1 sierpnia 2008 r.

6 Pismem z dnia 29 sierpnia 2008 r. Komisja poinformowała skarżącą zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 [WE] i art. 82 [WE] (Dz.U. L 123, s. 18), że po zbadaniu przedstawionych okoliczności faktycznych i prawnych uważa ona, iż stowarzyszenie nie ma uzasadnionego interesu w złożeniu skargi w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003,

w każdym razie nie istnieje interes wspólnotowy wystarczający do wszczęcia dochodzenia w sprawie podnoszonych naruszeń. Pismami z dnia 25 września i 30 października 2008 r. skarżąca odpowiedziała na pismo Komisji, podtrzymując swe początkowe stanowisko.

7 W dniu 12 maja 2009 r., na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 773/2004, Komisja wydała decyzję C(2009) 3916, w której oddaliła złożoną do niej skargę (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”). Jako argument podstawowy Komisja wskazała brak uzasadnionego interesu skarżącej i pomocniczo brak interesu wspólnotowego wystarczającego, aby prowadzić dochodzenie.

8 Co się tyczy braku uzasadnionego interesu skarżącej, Komisja najpierw podkreśliła, że stowarzyszenie nie reprezentuje interesów Juventusu i nie działa w jego imieniu. Następnie Komisja uznała, że stowarzyszenie nie wykazało uszczerbku dla interesu gospodarczego swoich członków, zarówno kibiców, jak i akcjonariuszy mniejszościowych Juventusu.

9 Co się tyczy podniesionego pomocniczo braku interesu wspólnotowego wystarczającego, aby prowadzić dochodzenie, Komisja uznała, że nawet jeśli przyjąć, iż wskazywane naruszenia mogły wpływać na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową, to przedstawione w skardze zachowania nie wpływają w znaczący sposób na funkcjonowanie wspólnego rynku. Prowadzenie postępowania oznaczałoby w każdym razie dla Komisji wszczęcie dochodzenia o skali nieproporcjonalnej do małego prawdopodobieństwa stwierdzenia naruszenia.

10 W następstwie wydania zaskarżonej decyzji szósta izba Sądu umorzyła postępowanie w przedmiocie skargi na bezczynność wniesionej przez stowarzyszenie (postanowienie Sądu z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie T-254/08 Associazione „Giùlemanidallajuve” przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze).

Przebieg postępowania i żądania stron

11 Pismem złożonym w dniu 10 lipca 2009 r. stowarzyszenie wniosło niniejszą skargę.

12 Pismem złożonym w dniu 23 listopada 2009 r. FIFA (zwana dalej „interwenientem”) wniosła o dopuszczenie jej do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Wniosek ten został uwzględniony postanowieniem prezesa szóstej izby Sądu.

13 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do czwartej izby, której w związku z tym przydzielono niniejszą sprawę.

14 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— nakazanie Komisji podjęcia, w celu stwierdzenia naruszeń art. 81 WE i 82 WE popełnionych przez FIGC, CONI, UEFA FIFA, dochodzenia mającego doprowadzić do:

— stwierdzenia nieważności regulaminów naruszających art. 81 WE i 82 WE oraz kar nałożonych przez FIGC, CONI i UEFA na Juventus;

— nakazania FIGC, CONI, UEFA i FIFA wypłaty odszkodowania w wysokości szkody rzeczywiście poniesionej przez stowarzyszenie z powodu naruszenia art. 81 WE i 82 WE przez te przedsiębiorstwa i związki przedsiębiorstw;

— orzeczenia o wszelkich stosownych karach.

15 W replice skarżąca wnosi także o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

16 Komisja oraz interwenient wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

17 Na mocy art. 111 regulaminu postępowania przed Sądem, jeżeli on jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania skargi lub jeżeli skarga jest niedopuszczalna albo oczywiście pozbawiona podstawy prawnej, Sąd może, bez dalszych czynności procesowych, podjąć decyzję, wydając postanowienie z uzasadnieniem.

18 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę i bez otwierania procedury ustnej podejmuje decyzję o wydaniu rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi bez potrzeby otwierania procedury ustnej.

1. *W przedmiocie żądania skarżącej mającego na celu skierowanie nakazu do Komisji*

19 W swoim drugim żądaniu skarżąca zwraca się do Sądu, aby nakazał Komisji podjęcie w celu stwierdzenia podniesionego naruszenia dochodzenia mającego doprowadzić do stwierdzenia nieważności wspomnianych regulaminów i kar oraz nakazania FIGC, CONI, UEFA i FIFA zapłaty odszkodowania z tytułu szkody poniesionej przez stowarzyszenie oraz orzeczenia o wszelkich stosownych karach.

20 W tym względzie Sąd przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w zakresie kompetencji sądu Unii dokonującego kontroli legalności nie leży kierowanie nakazów do instytucji. Zgodnie z art. 233 WE podjęcie działań, które zapewnią wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność, należy do instytucji, która wydała akt, którego nieważność została stwierdzona w ramach postępowania w tej sprawie (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 27 listopada 1997 r. w sprawie T-224/95 Tremblay i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2215, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 Wynika stąd, że żądanie skarżącej mające na celu skierowanie nakazu do Komisji należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalne.

2. *W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności*

22 W ślad za Komisją należy zauważyć, że w skardze nie sformułowano zarzutów dotyczących stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Po części pierwszej, zatytułowanej „Okoliczności faktyczne” (pkt 1–27 skargi), następują rozważania na temat procesu rozpatrywania przez Komisję skargi do niej złożonej (pkt 28–42 skargi), uzasadnionego interesu stowarzyszenia (pkt 43–63 skargi), dopuszczalności skargi wniesionej do Sądu (pkt 64–72 skargi) oraz ograniczonego w czasie charakteru kar nałożonych na Juventus (pkt 73–76 skargi). W skardze została następnie zawarta bardzo obszerna część zatytułowana „Okoliczności prawne”, dotycząca naruszenia art. 81 WE i 82 WE przez wspomniane władze sportowe, w której skarżąca powtarza argumenty dotyczące naruszeń podnoszone w skardze do Komisji oraz wyjaśnienia dostarczone przez stowarzyszenie w odpowiedzi na pismo Komisji z 29 sierpnia 2009 r. (pkt 77–368 skargi).

23 W pkt 371–373 skargi skarżąca streszcza swoje zarzuty w następujący sposób:

— Komisja niewystarczająco uwzględniła okoliczności faktyczne i prawne przedstawione w skardze złożonej do Komisji i z tego powodu nie wywiązała się z zadania wdrażania polityki konkurencji i nadawania kierunku tejże polityce oraz naruszyła obowiązek uzasadnienia;

— tymczasem jest oczywiste, że środki będące przedmiotem skargi są oczywiście sprzeczne z art. 81 WE i 82 WE.

24 W związku z tym, że skarżąca generalnie powtórzyła w swojej skardze wniesionej do Sądu treść skargi wniesionej do Komisji, trudno jest, zdaniem Komisji, wskazać zarzuty dotyczące stwierdzenia nieważności wysunięte wobec rozumowania Komisji zawartego w zaskarżonej decyzji.

25 W oparciu o własne rozumienie skargi w odpowiedzi na skargę Komisja wyciągnęła wniosek, że obejmuje ona pięć zarzutów. Zidentyfikowane w ten sposób zarzuty dotyczą, po pierwsze, naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia; po drugie, błędnej wykładni pojęcia uzasadnionego interesu w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003; po trzecie, niewywiązania się przez Komisję z zadania wdrażania polityki konkurencji i nadawania kierunku tejże polityce; po czwarte, błędnej wykładni pojęcia interesu wspólnotowego dla potrzeb rozpatrzenia skargi złożonej do Komisji; i po piąte, naruszenia art. 81 WE i 82 WE.

26 W replice skarżąca nie zakwestionowała takiej interpretacji skargi i sformułowała swoje zarzuty w oparciu o zarzuty wskazane przez Komisję w odpowiedzi na skargę.

27 W duplice Komisja zwróciła ponadto uwagę na istnienie nowego zarzutu postawionego przez skarżącą w replice, który dotyczył naruszenia zasady dobrej administracji.

28 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu każda skarga musi wskazywać przedmiot sporu oraz zawierać zwięzłe przedstawienie zarzutów prawnych stanowiących podstawę skargi. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i precyzyjne, aby pozwolić stronie pozwanej na przygotowanie swojej obrony, a Sądowi na rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, w przypadku zaistnienia takiej sytuacji, bez dalszych informacji na jej poparcie. Aby zagwarantować pewność prawną i prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości, w celu zapewnienia dopuszczalności skargi konieczne jest, aby istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których oparta jest skarga, wynikały z samej jej treści, nawet w zwięzłej formie, lecz w sposób spójny i zrozumiały (postanowienia Sądu: z dnia 28 kwietnia 1993 r. w sprawie T-85/92 De Hoe przeciwko Komisji, Rec. s. II-523, pkt 20; z dnia 21 maja 1999 r. w sprawie T-154/98 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1703, pkt 49; wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 1999 r. w sprawie T-277/97 Ismeri Europa przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. s. II-1825, pkt 29). Podobne wymogi są przewidziane, gdy argument jest przywołany na poparcie zarzutu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-209/01 Honeywell przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-5527, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 W niniejszej sprawie Sąd jest zdania, że skarga, pomimo oczywistych braków, zawiera wystarczająco danych, aby Komisja mogła wypowiedzieć się co do istoty sprawy i aby Sąd mógł przeprowadzić jej kontrolę.

30 A zatem skarga jest dopuszczalna, w zakresie w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Należy zatem zbadać argumenty skarżącej na podstawie zarzutów wskazanych przez Komisję, które zdaniem Sądu stanowią istotę skargi.

31 W pierwszej kolejności Sąd zbada zarzut czwarty, dotyczący błędnej wykładni pojęcia interesu wspólnotowego. Argumenty skarżącej skoncentrowane wokół tego zarzutu zdają się bowiem najpełniej rozwinięte. Ponadto zarzut czwarty dotyczy jednej z podstaw, na których Komisja oparła swoje rozumowanie zmierzające do oddalenia złożonej do niej skargi, podczas gdy kolejną podstawą był brak uzasadnionego interesu po stronie stowarzyszenia (zob. pkt 7–9 powyżej).

32 Warto zauważyć, że każda z tych podstaw z osobna wystarczy, aby oddalić skargę złożoną do Komisji. W tych okolicznościach jeżeli zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni pojęcia interesu wspólnotowego zostałby oddalony, wówczas badanie zarzutu drugiego, dotyczącego dokonania przez Komisję błędnej wykładni pojęcia uzasadnionego interesu, nie byłoby dalej konieczne (zobacz podobnie wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie T-155/04 SELEX Sistemi Integrati przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-4797, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego błędnej wykładni pojęcia interesu wspólnotowego

33 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że jeśli Komisja zdecyduje się przyznać różne priorytety złożonym do niej skargom w przedmiocie naruszenia art. 81 WE i 82 WE, może określić kolejność, w jakiej skargi będą rozpoznawane, oraz jest uprawniona do powołania się na interes wspólnotowy w odniesieniu do określonej sprawy jako na jedno z kryteriów ustalania priorytetów (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 września 1992 r. w sprawie T-24/90 Automec przeciwko Komisji, Rec. s. II-2223, pkt 83–85).

34 W ocenie tego, czy dalsze badanie sprawy leży w interesie wspólnotowym, Komisja musi w szczególności wyważyć znaczenie wpływu, jaki podnoszone naruszenie może wywrzeć na funkcjonowanie wspólnego rynku, prawdopodobieństwo jego ustalenia i zakres środków dochodzeniowych koniecznych do jak najlepszego wykonania jej zadania polegającego na zapewnieniu przestrzegania art. 81 WE i 82 WE (ww. w pkt 86 wyrok w sprawie Automec przeciwko Komisji, pkt 86).

35 W konsekwencji w sytuacji gdy stwierdzi się wystąpienie wpływu na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową, skarga dotycząca naruszenia art. 81 WE i 82 WE zostanie zbadana przez Komisję tylko wtedy, jeśli występuje wystarczający interes wspólnotowy. Może mieć to miejsce szczególnie w przypadku, gdy zarzucane naruszenie może spowodować poważne zakłócenia wspólnego rynku (wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie C-425/07 P AEPI przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. I-3205, pkt 54).

36 Sprawowana przez sąd Unii kontrola, jakiej poddane jest wykonywanie przez Komisję powierzonych jej w zakresie rozpatrywania złożonych do niej skarg uprawnień dyskrecjonalnych, nie może prowadzić do zastąpienia oceny interesu wspólnotowego dokonanej przez Komisję oceną sądu Unii, lecz ma na celu zbadanie tego, czy sporna decyzja nie została oparta na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych lub czy nie została wydana z naruszeniem prawa, oraz tego, czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy (wyroki Sądu: z dnia 14 lutego 2001 r. w sprawie T-115/99 SEP przeciwko Komisji, Rec. s. II-691, pkt 34; z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie T-193/02, Piau przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-209, pkt 81).

37 W niniejszej sprawie Komisja odrzuciła istnienie interesu wspólnotowego w prowadzeniu dochodzenia w oparciu o dwa względy.

38 Podstawowym argumentem Komisji przedstawionym w pkt 41–49 zaskarżonej decyzji było twierdzenie, że wskazane zachowania nie wpływają w znaczący sposób na funkcjonowanie wspólnego rynku w rozumieniu przytoczonego powyżej orzecznictwa z czterech powodów, a mianowicie, po pierwsze, ograniczonego znaczenia ekonomicznego sprawy i wpływu na ograniczoną liczbę konsumentów, po drugie, wniesienia skargi przed właściwe organy krajowe, po trzecie, ograniczonego zasięgu geograficznego zarzucanych naruszeń, i po czwarte, ustania wywieranych przez nie skutków.

39 W pkt 50–56 zaskarżonej decyzji Komisja tytułem uzupełnienia uznała, że konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego wymusiłaby w każdym razie na Komisji wszczęcie dochodzenia o skali nieproporcjonalnej do małego prawdopodobieństwa stwierdzenia naruszenia.

40 Komisja, popierana przez interwenienta, twierdzi, że skarżąca nie zakwestionowała części drugiej rozumowania Komisji przedstawionej w zaskarżonej decyzji tytułem uzupełnienia. Zdaniem Komisji wynika stąd, że nawet zakładając, iż argumenty skarżącej dotyczące części pierwszej rozumowania Komisji są uzasadnione, nie wystarczyłoby to, aby podważyć ustalenia Komisji w sprawie braku interesu wspólnotowego w prowadzeniu dochodzenia. Argumenty przedstawione przez skarżącą w ramach zarzutu czwartego są zatem bez znaczenia.

41 Nie można zgodzić się z takim argumentem.

42 Wprawdzie skarżąca formalnie nie zakwestionowała zasadności ustaleń Komisji dotyczących nieproporcjonalnego charakteru dochodzenia względem małego prawdopodobieństwa stwierdzenia naruszenia, jednak w pkt 373 skargi stwierdziła ona, że środki będące przedmiotem skargi złożonej do Komisji są w oczywisty sposób sprzeczne z art. 81 WE i 82 WE. W pkt 146 repliki skarżąca stwierdziła, że zawarła w złożonej do Komisji skardze informacje o okolicznościach faktycznych i prawnych koniecznych do ułatwienia w miarę możliwości dochodzenia Komisji. Wynika z tego, że skargę, a w szczególności jej część zatytułowaną „Okoliczności prawne”, dotyczącą naruszenia art. 81 WE i 82 WE przez wspomniane organizacje sportowe, można interpretować w taki sposób, że ma ona na celu również podważenie przedstawionych przez Komisję tytułem uzupełnienia w pkt 50–56 zaskarżonej decyzji ustaleń dotyczących zakresu dochodzenia, który byłby nieproporcjonalny względem małego prawdopodobieństwa stwierdzenia naruszenia.

43 Stwierdziwszy powyższe, należy w pierwszej kolejności zbadać, czy wniosek Komisji dotyczący braku znaczącego wpływu na funkcjonowanie wspólnego rynku, przedstawiony jako argument podstawowy w pkt 41–49 zaskarżonej decyzji, nie został oparty na nieprawdłowych ustaleniach faktycznych lub czy nie stanowi naruszenia prawa oraz nie jest dotknięty oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy. Jeżeli legalność tego twierdzenia nie zostanie podważona przez skarżącą, wówczas badanie ustaleń dokonanych przez Komisję w pkt 50–56 zaskarżonej decyzji tytułem uzupełnienia nie będzie dalej konieczne (zob. podobnie ww. w pkt 32 wyrok w sprawie SELEX Sistemi Integrati przeciwko Komisji, pkt 47).

44 Skarżąca w pkt 28 skargi najpierw podkreśla, że Komisja stwierdziła brak interesu wspólnotowego i znaczącego wpływu na funkcjonowanie wspólnego rynku w oparciu o cztery argumenty (zob. ww. pkt 38), z których trzy, dotyczące odpowiednio ograniczonego znaczenia ekonomicznego sprawy, wniesienia skargi przed właściwe organy krajowe i ustania skutków wywieranych przez podnoszone naruszenia, są bez znaczenia, gdyż nie dotyczą tematyki związanej z wpływem na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

45 Skarżąca w swojej skardze przedstawia następnie kilka niepowiązanych ze sobą argumentów, które można uznać za zmierzające do podważenia rozumowania Komisji w sprawie braku znaczącego wpływu na funkcjonowanie wspólnego rynku. Argumenty te odnoszą się, po pierwsze, do międzynarodowego zasięgu sprawy, po drugie, do utrzymywania się skutków podniesionych naruszeń, po trzecie, do tego, że środki odwoławcze istniejące na poziomie krajowym są niewystarczające, i po czwarte, do znaczenia ekonomicznego sprawy.

W przedmiocie międzynarodowego zasięgu sprawy

46 Najpierw należy zebrać argumenty skarżącej, które można powiązać z zasięgiem geograficznym podnoszonego naruszenia.

47 W części skargi zatytułowanej „Okoliczności prawne: naruszenie art. 81 [WE] i 82 [WE]”, skarżąca w pkt 123–138 skargi podtrzymuje swe twierdzenie o międzynarodowym charakterze sporu i twierdzi, że wskazane środki nie służą obejściu ustanowionego w art. 81 WE i 82 WE zakazu, ponieważ wpływają one w znaczący sposób na rynek, oddziałując na całe terytorium włoskie (efekt

wprowadzenia barier na poziomie rynku włoskiego) i zakłócając swobodną konkurencję na poziomie europejskim (uniemożliwienie uczestnictwo Juventusu w Lidze Mistrzów ze względu na powiązania pomiędzy FIGC, CONI, UEFA i FIFA).

48 Skarżąca ponadto twierdzi w pkt 144–158 skargi, że skutki polegające na ograniczeniu konkurencji, które podniosła ona przed Komisją, wywierają odczuwalny wpływ na handel między państwami członkowskimi. Podobnie jest w odniesieniu do argumentów, które skarżąca przedstawiła Komisji w przedmiocie naruszenia swobodnego przepływu kapitału w rozumieniu art. 56 WE. W tym względzie skarżąca w pkt 159–171 skargi wyjaśnia, że kary nałożone na Juventus zmniejszyły inwestycje klubu, jego akcjonariuszy i podmiotów, które byłyby zainteresowane nabyciem udziałów w kapitale klubu, co wpływa na handel między państwami członkowskimi. Pojęcie [możliwości] wpływania na handel między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 81 WE i 82 WE należy bowiem rozumieć jako obejmujące wszystkie kartele, które mogłyby stanowić zagrożenie dla realizacji celów traktatu, bez względu na to, czy mogą one ograniczać wymianę handlową między państwami członkowskimi.

49 W tym względzie należy stwierdzić, że jak to podkreśla Komisja, skarżąca wyraźnie myli pojęcie wpływania na handel między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 81 WE i 82 WE z pojęciem poważnych zakłóceń wspólnego rynku. Są to jednak dwa odmienne pojęcia, jasno zdefiniowane w orzecznictwie (zob. ww. w pkt 35 wyrok w sprawie AEPI przeciwko Komisji, pkt 49).

50 Wywieranie wpływu na handel między państwami członkowskimi, na które powołuje się skarżąca, stanowi bowiem warunek stosowania art. 81 WE i 82 WE. Brak wpływu na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową powoduje, że przepisy te nie znajdują zastosowania (zob. ww. w pkt 35 wyrok w sprawie AEPI przeciwko Komisji, pkt 50, 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

51 Natomiast występowanie poważnych zakłóceń na wspólnym rynku, na które powołuje się Komisja, podkreślając w pkt 41–49 zaskarżonej decyzji brak znaczącego wpływu na funkcjonowanie wspólnego rynku, jest oceniane przez Komisję w sposób dyskrecjonalny i może stanowić podstawę rezygnacji z badania przez nią skargi. Pojęcie to stanowi bowiem jedno z kryteriów oceny, czy występuje wystarczający interes wspólnotowy w zbadaniu skargi przez Komisję. W tym zakresie Komisja jest zobowiązana ocenić w każdym przypadku wagę podnoszonych naruszeń konkurencji oraz trwałość ich skutków. Obowiązek ten oznacza w szczególności konieczność wzięcia pod uwagę czasu trwania i wagi podnoszonych naruszeń oraz ich wpływu na sytuację konkurencyjną w Unii (zob. ww. w pkt 35 wyrok w sprawie AEPI przeciwko Komisji, pkt 52, 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

52 Jak przypomniano w pkt 35 powyżej, Komisja może odmówić zbadania skargi z uwagi na brak znaczących zakłóceń wspólnego rynku, nawet jeżeli wskazywane zachowania wpływają na wymianę handlową między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 81 WE i 82 WE (ww. w pkt 35 wyrok w sprawie AEPI przeciwko Komisji, pkt 54).

53 Argumenty skarżącej mające na celu wykazanie wywierania wpływu na handel między państwami członkowskimi są zatem bezskuteczne.

54 Wreszcie zakładając nawet, że niektóre zarzuty skarżącej można byłoby zinterpretować jako mające na celu zakwestionowanie oceny Komisji dotyczącej braku zakłóceń wspólnego rynku, quod non, żaden wskazany przez skarżącą argument nie podważa zasadności zaskarżonej decyzji w tym względzie.

55 Jak bowiem podnosi Komisja w pkt 43 i 47 zaskarżonej decyzji, wpływ nałożonej na Juventus kary na konkurencyjną strukturę rynku piłki nożnej nie jest znaczący: klub kontynuował grę w serii B i mógł wznowić swój udział w serii A mistrzostw Włoch po upływie jednego roku, a w Lidze Mistrzów – dwóch lat od nałożenia kary. W Lidze Mistrzów uczestniczył inny klub włoski, reprezentując Włochy w sezonach 2006/2007 i 2007/2008. Argumenty skarżącej dotyczące, po pierwsze, ewentualnego wpływu na ceny stosowane przez kluby piłkarskie z uwagi na karę nałożoną na Juventus, i po drugie, rzekomego ryzyka zawarcia przez duże kluby europejskie milczącego porozumienia w następstwie

cofnięcia Juventusu do serii B, nie zostały w żaden sposób potwierdzone i nie podważają ustaleń Komisji, zgodnie z którymi rozpatrywane w niniejszej sprawie środki nie miały znaczącego wpływu na funkcjonowanie wspólnego rynku.

56 Argumenty skarżącej dotyczące międzynarodowego zasięgu sprawy należy zatem oddalić jako bezskuteczne i w każdym wypadku – w oczywisty sposób pozbawione podstawy prawnej.

W przedmiocie ustania skutków wywieranych przez podnoszone ograniczenia

57 W pkt 73–78 skargi skarżąca kwestionuje wyciągnięte przez Komisję w pkt 48 zaskarżonej decyzji wnioski dotyczące braku interesu wspólnotowego w przeprowadzeniu dochodzenia z uwagi na ustanie skutków wywieranych przez podnoszone ograniczenia.

58 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

59 W tym względzie należy przypomnieć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Komisja może zgodnie z prawem uznać, pod warunkiem uzasadnienia decyzji w tej sprawie, że nie ma potrzeby badania skargi, jeżeli praktyki, których ona dotyczy, zostały zaniechane (zob. wyrok Sądu z dnia 16 września 1998 r. w sprawach połączonych T-133/95 i T-204/95 IECC przeciwko Komisji, Rec. s. II-3645, pkt 146). Jeżeli jednak Komisja chce oprzeć swoje stanowisko na fakcie, że zachowanie już ustało, musi sprawdzić, czy utrzymują się antykonkurencyjne skutki naruszenia, a także uwzględnić wagę i czas jego trwania (wyrok Sądu z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-60/05 UFEX i in. przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-3397, pkt 74). Jeżeli Komisja przestrzega tych zasad, może ona odrzucić skargę, nawet jeżeli naruszenia są długotrwałe i dużej wagi, pod warunkiem że nie opiera się na błędnych ustaleniach faktycznych i że nie popełnia oczywistego błędu w ocenie (ww. wyrok w sprawie UFEX i in. przeciwko Komisji, pkt 140).

60 W świetle tego orzecznictwa skarżąca w oczywiście niesłuszny sposób twierdzi, że okres trwania podnoszonego naruszenia i utrzymywanie się jego skutków nie stanowią czynników istotnych dla dokonania oceny interesu wspólnotowego w prowadzeniu dochodzenia.

61 Ponadto skarżąca nie przedstawia żadnego argumentu pozwalającego zrozumieć, w jaki sposób podnoszone skutki antykonkurencyjne utrzymują się nadal, skoro Juventus szybko włączył się ponownie do rozgrywek w serii A mistrzostw Włoch i Ligi Mistrzów. Skarżąca nie wykazała także, w jaki sposób konsekwencje finansowe poniesione przez Juventus mogły wywrzeć trwały wpływ na ceny stosowane przez ten klub i kluby konkurencyjne.

62 Wreszcie wbrew temu, co twierdzi skarżąca, sam fakt, że organizacje sportowe teoretycznie mogą powtórzyć w przyszłości zarzucane im zachowania, nie pozwala uznać, iż skutki zaskarżonych w niniejszej sprawie środków nadal się utrzymują.

63 Wynika z tego, że Komisja słusznie stwierdziła brak interesu wspólnotowego, w szczególności z uwagi na ustanie skutków wywieranych przez podnoszone naruszenia.

64 Argumenty skarżącej należy zatem oddalić jako oczywiście pozbawione podstawy prawnej.

W przedmiocie możliwości wytoczenia powództwa przed sądami krajowymi

65 Skarżąca kwestionuje poczynione przez Komisji w pkt 45 i 46 zaskarżonej decyzji ustalenia, zgodnie z którymi skargę można oddalić w szczególności ze względu na możliwość skierowania sprawy do organu krajowego lub wytyczenia powództwa przed sądami krajowymi.

66 Popierana przez interwenienta Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

67 W tym względzie należy przypomnieć, że fakt, iż do sądu krajowego lub krajowego organu ochrony konkurencji zwrócono się w sprawie zgodności kartelu lub praktyki z art. 81 WE i 82 WE, stanowi okoliczność, którą Komisja może brać pod uwagę w ocenie, czy sprawa leży w interesie wspólnotowym (wyroki Sądu: z dnia 24 stycznia 1995 r. w sprawie T-5/93 Tremblay i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-185, pkt 62; z dnia 3 lipca 2007 r. w sprawie T-458/04 Au Lys de France przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 72).

68 Zgodnie bowiem z orzecznictwem jeśli skutki naruszeń podnoszonych w skardze do Komisji zasadniczo ograniczają się do terytorium jednego państwa członkowskiego i jeśli postępowania dotyczące tych naruszeń zostały wniesione przez składającego skargę do Komisji do właściwych sądów i organów administracyjnych tego państwa członkowskiego, Komisja ma prawo oddalenia skargi ze względu na brak interesu wspólnotowego, pod warunkiem że prawa składającego skargę do Komisji będą w wystarczającym stopniu chronione przez organy krajowe, co wiąże się z przyjęciem założenia, że są one w stanie zgromadzić dane dotyczące okoliczności faktycznych w celu ustalenia, czy rozpatrywane praktyki stanowią naruszenie (ww. w pkt 33 wyrok w sprawie Automec przeciwko Komisji, pkt 89–96; ww. w pkt 67 wyrok w sprawie Au Lys de France przeciwko Komisji, pkt 83).

69 W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom skarżącej, wpływ podniesionych naruszeń na poziomie europejskim, jak to zostało wskazane w pkt 55 powyżej, nie jest znaczący, gdyż środek ciężkości tej sprawy znajduje się we Włoszech.

70 Ponadto skarżąca nie dostarczyła żadnych informacji, z których wynikałoby, że środki odwoławcze przewidziane w prawie włoskim nie pozwalają na ochronę praw skarżącej w sposób satysfakcjonujący. Przeciwnie, z akt sprawy wynika, że stowarzyszenie z jednej strony wsparło Juventus w ramach wniesionej do RSA skargi na decyzję sądu federacji FIGC z dnia 25 lipca 2006 r. i z drugiej strony samo wniosło skargę do RSA na decyzję izby pojednawczej i arbitrażowej CONI z dnia 27 października 2006 r. Fakt, że RSA uznał skargę za bezzasadną w następstwie wycofania pozwu przez Juventus, i okoliczność, że skarga stowarzyszenia została uznana za niedopuszczalną na podstawie prawa krajowego, nie podważają możliwości wytoczenia powództwa przed sąd krajowy, z której zresztą skarżąca skorzystała (zob. podobnie ww. w pkt 67 wyrok w sprawie Au Lys de France przeciwko Komisji, pkt 86). Poza tym stowarzyszenie mogło skierować sprawę do włoskich organów ochrony konkurencji, z której to jednak możliwości nie skorzystało w niniejszej sprawie.

71 W odniesieniu do presji, której rzekomo został poddany Juventus, aby nie wykonywał przysługującego mu prawa wytoczenia powództwa przed sąd krajowy, należy stwierdzić, że jak sama skarżąca przyznaje w pkt 13 i 364 skargi, Juventus w żadnym momencie nie był pozbawiony możliwości skorzystania na poziomie krajowym ze środków odwoławczych mających na celu zakwestionowania decyzji wydanych przez organy odwoławcze organizacji sportowych.

72 Wreszcie skarżąca nie poparła niczym swych argumentów, zgodnie z którymi sądy włoskie nie były w stanie zgromadzić informacji na temat okoliczności faktycznych celem ustalenia, czy rozpatrywane praktyki stanowiły naruszenie art. 81 WE i 82 WE. Twierdzenie skarżącej, że Komisja jest najlepiej predysponowana do rozpatrzenia skargi skarżącej, stanowi zaledwie subiektywną opinię i nie może zobowiązać tej instytucji do zbadania wniesionej do niej skargi, co należałoby uczynić gdyby leżało to w zakresie jej kompetencji wyłącznych.

73 Należy zatem podsumować, że Komisja nie naruszyła prawa, uznając, że wniesienie skargi do sądu krajowego stanowiło czynnik, który należało wziąć pod uwagę oddalając wniesioną do niej skargę.

74 Należy zatem oddalić argumenty skarżącej jako oczywiście pozbawione podstawy prawnej.

W przedmiocie ograniczonego znaczenia ekonomicznego sprawy

75 W pkt 139–143 i 150–157 skargi skarżąca kwestionuje ustalenia dokonane przez Komisję w pkt 42–44 zaskarżonej decyzji w przedmiocie ograniczonego zakresu ekonomicznego sprawy.

76 W tym względzie należy podnieść, że dostarczone przez skarżącą w pkt 151 skargi dane liczbowe dotyczące szkód gospodarczych poniesionych przez Juventus nie zostały przedstawione Komisji przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE zgodność aktu z prawem ocenia się na podstawie informacji, którymi dysponował jego autor w chwili wydania tego aktu (zob. na przykład wyrok Sądu z dnia 4 marca 2009 r. w sprawie T-424/05 Włochy przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 169). Jak podkreśla Komisja, dane liczbowe dostarczone przez skarżącą należy zatem uznać za oczywiście niedopuszczalne.

77 Ustosunkowując się do zarzutu niedopuszczalności tych informacji i wbrew temu, co podniosła Komisja w odpowiedzi na skargę, skarżąca stwierdziła w replice, że informacje te zostały wcześniej ujęte w złożonej przez nią skardze do Komisji i że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji ze względu na to, iż nigdy nie zażądała od stowarzyszenia przedstawienia informacji dodatkowych w tym względzie oraz, ogólnie rzecz biorąc, w odniesieniu do tych elementów skargi, które zostały uznane w zaskarżonej decyzji za niewystarczające.

78 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 48 § 2 regulaminu postępowania nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania.

79 Tymczasem w ślad za Komisją należy zaś stwierdzić, że przedstawiony przez skarżącą argument dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji stanowi nowy zarzut w rozumieniu tego artykułu i w związku z tym należy go uznać za niedopuszczalny.

80 Argument skarżącej nie został przedstawiony na etapie skargi i nie ma związku z zarzutami zidentyfikowanymi przez Komisję. Jak zostanie wskazane w pkt 100–106 poniżej, w ramach trzeciego zarzutu skargi skarżąca zarzuciła Komisji, że ta nie uwzględniła ona okoliczności faktycznych i prawnych zawartych w złożonej do niej skardze. Skarga do Sądu nie zawiera jednak zarzutu dotyczącego tego, że Komisja powinna była skierować do stowarzyszenia pytania dotyczące wpływu gospodarczego, jaki wywarły na Juventus nałożone kary.

81 W każdym wypadku jeśli argumenty skarżącej dotyczące braku poszanowania zasady dobrej administracji można byłoby uznać za dopuszczalne, quod non, w ramach postępowania wszczętego przeciwko decyzji w sprawie oddalenia skargi złożonej do Komisji w dziedzinie konkurencji, nie można zarzucać tej instytucji, że nie uwzględniła ona elementu, o którym nie została poinformowana przez podmiot składający skargę, a mogła się o nim dowiedzieć tylko wszczynając dochodzenie (wyrok Sądu z dnia 4 marca 2003 r. w sprawie T-319/99 FENIN przeciwko Komisji, Rec. s. II-357, pkt 43). W związku z tym, iż jedynym zobowiązaniem ciążącym na Komisji jest zbadanie okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych przez podmiot składający skargę, do instytucji tej nie należy, wbrew twierdzeniom skarżącej, wykazanie, że powzięła kroki dotyczące środków dowodowych (wyrok Sądu z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie T-432/05 EMC Development przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-1629, pkt 58, 59).

82 Ponadto należy stwierdzić, że straty gospodarcze rzekomo poniesione przez jeden tylko poddany karze podmiot nie pozwalają na automatyczne wyciągnięcie wniosku, iż wywierany jest znaczący wpływ na funkcjonowanie rynku, a Komisja musi zainwestować swoje ograniczone zasoby w badanie zarzucanego naruszenia.

83 W niniejszej sprawie skarżąca nie zakwestionowała tego, iż w pkt 43 zaskarżonej decyzji Komisja zwróciła uwagę, że każdego roku w Lidze Mistrzów biorą udział 32 kluby i że Juventus mógł zostać zastąpiony przez inny włoski klub piłkarski. Juventus ponownie wziął udział w rozgrywkach przeciwko innym drużynom europejskim w sezonie 2008/2009. W oparciu o te elementy Komisja w pkt 44 zaskarżonej decyzji słusznie wywnioskowała, że sprawa ma ograniczony zasięg i brak jest wystarczającego interesu wspólnotowego w prowadzeniu dogłębnych dochodzeń.

84 Jak zostało wskazane w pkt 55 powyżej, nie można podważyć tych konkretnych ustaleń w drodze ogólnych i niepotwierdzonych dowodami twierdzeń skarżącej, dotyczących, po pierwsze, podnoszonych zakłóceń w ogólnym funkcjonowaniu rynku piłki nożnej, i po drugie, ewentualnego wpływu wywieranego przez ceny stosowane przez kluby piłkarskie oraz ryzyka milczącego porozumienia pomiędzy dużymi klubami.

85 Wynika z tego, że zarzuty skarżącej dotyczące znaczenia ekonomicznego sprawy należy z jednej strony odrzucić jako oczywiście niedopuszczalne i w każdym razie oddalić jako pozbawione podstawy prawnej.

86 Mając na uwadze powyższe, należy podsumować, że Komisja miała prawo stwierdzić brak znaczącego wpływu na funkcjonowanie rynku i z tego powodu oddalić skargę.

87 W związku z tym, że przedstawiona jako argument podstawowy przez Komisję legalność tego twierdzenia nie została podważona przez skarżącą, nie ma potrzeby badania, jak podniesiono w pkt 43 powyżej, czy Komisja błędnie stwierdziła tytułem uzupełnienia, że jeśli wszczęłaby ona postępowanie, musiałaby przeprowadzić dochodzenie, którego rozmiar byłby nieproporcjonalny do małego prawdopodobieństwa stwierdzenia naruszenia.

88 Przedstawiony przez skarżącą zarzut czwarty należy co do zasady oddalić jako w części bezskuteczny, w części – jako oczywiście pozbawiony podstawy prawnej, a w części – odrzucić jako oczywiście niedopuszczalny.

89 A zatem skoro Komisja mogła legalnie oddalić skargę z uwagi na brak interesu wspólnotowego w przeprowadzeniu dochodzenia, jak nadmieniono w pkt 32 powyżej, nie ma dalszej potrzeby badania wskazanego przez Komisję zarzutu drugiego, dotyczącego błędnej wykładni pojęcia uzasadnionego interesu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

90 W pkt 38–42 i 372 skargi skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została pobieżnie uzasadniona i że nie odnosi się w żaden sposób do okoliczności faktycznych i prawnych podniesionych przez nią w trakcie postępowania administracyjnego. Zdaniem skarżącej wyjaśnienia Komisji nie pozwalają ani stronom, ani sądowi wywnioskować, w jaki sposób instytucja ta zastosowała w niniejszej sprawie wspólnotowe prawo konkurencji.

91 W replice skarżąca zaznacza, że Komisja powinna była wyjaśnić rozumowanie prawne i faktyczne, które doprowadziło ją do uznania, iż wpływ podnoszonych naruszeń na wymianę handlową między państwami członkowskimi nie jest wystarczający, gdyż taka analiza powinna poprzedzać skorzystanie przez tę instytucję z przysługującego jej swobodnego uznania w zakresie oddalenia skargi. Skarżąca twierdzi też, że Komisja nie odpowiedziała na jej argument, zgodnie z którym decyzje instancji sportowych przekraczały granice Włoch i miały długotrwałe skutki. Wreszcie Komisja nie wyjaśniła, dlaczego jej zadanie było tak bardzo nieproporcjonalne w spornych okolicznościach niniejszej sprawy.

92 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

93 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że uzasadnienie decyzji indywidualnej powinno zapewnić z jednej strony jej adresatowi możliwość zapoznania się z uzasadnieniem podjętego środka, aby gdy zajdzie potrzeba, mógł on bronić swych praw i sprawdzić, czy decyzja jest uzasadniona, a z drugiej strony – sądowi Unii przeprowadzenie jej kontroli (zob. ww. w pkt 67 wyrok w sprawie Au Lys de France przeciwko Komisji, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).

94 W tym względzie należy przypomnieć, że uzasadniając decyzje, które wydaje w celu zapewnienia stosowania reguł konkurencji, Komisja nie jest zobowiązana ustosunkować się do wszystkich argumentów, które zainteresowani wysuwają na poparcie swojego żądania. Wystarczy, że przedstawi ona fakty i względy prawne mające zasadnicze znaczenie dla struktury decyzji (wyroki Sądu: z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-387/94 Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-961, pkt 104; z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-111/96 ITT Promedia przeciwko Komisji, Rec. s. II-2937, pkt 131).

95 Na wstępie, w odniesieniu do zarzutu skarżącej, zgodnie z którym wyjaśnienia Komisji nie pozwalają określić sposobu, w jaki zastosowała ona wspólnotowe prawo konkurencji, należy stwierdzić, że tak jak zostało wskazane w pkt 7–9 i 51 powyżej, Komisja w zaskarżonej decyzji nie wypowiedziała się w sprawie naruszenia art. 81 WE i 82 WE, a jedynie, zgodnie z orzecznictwem, ograniczyła się do oddalenia skargi, uzasadniając to w szczególności brakiem znaczących zakłóceń w funkcjonowaniu rynku. Argumenty przedstawione przez skarżącą na temat podnoszonego braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji w tym względzie zmierzają de facto do zakwestionowania braku stanowiska Komisji na temat podnoszonego naruszenia art. 81 WE i 82 WE przez instancje sportowe.

96 Z zaskarżonej decyzji wyraźnie wynika, że Komisja oddaliła skargę, przedstawiając jako argument podstawowy brak uzasadnionego interesu skarżącej i, tytułem uzupełnienia, brak interesu wspólnotowego.

97 W szczególności w odniesieniu do braku interesu wspólnotowego Komisja dokładnie wskazała powody, dla których uznała, że ewentualny wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi nie jest wystarczający i że skutki podniesionych naruszeń ustały. Argumenty skarżącej dotyczące nieuwzględnienia przez Komisję jej argumentów w tym względzie mają de facto na celu podważenie zasadności ustaleń Komisji w tej kwestii.

98 Co się tyczy nieproporcjonalnego charakteru dochodzenia względem prawdopodobieństwa stwierdzenia naruszenia, należy stwierdzić, że Komisja w pkt 50–56 zaskarżonej decyzji przedstawiła swoje rozumowanie w sposób klarowny i poparła je dowodami.

99 W świetle tych rozważań należy oddalić pierwszy zarzut skarżącej jako oczywiście pozbawiony podstawy prawnej.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego niewywiązania się przez Komisję z zadania wdrażania polityki konkurencji i nadawania tej polityce kierunku

100 W pkt 370–372 skargi skarżąca twierdzi, że Komisja nie wywiązała się z zadania wdrażania polityki konkurencji i nadawania kierunku tej polityce, zasłaniając się argumentami proceduralnymi w celu uchylenia się od realizacji swojego podstawowego obowiązku, którym jest czuwanie nad stosowaniem wspólnotowego prawa konkurencji i nie biorąc w wystarczającym stopniu pod uwagę okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych w złożonej do niej skardze.

101 W tej kwestii należy wskazać, że Komisja nie ma obowiązku wszczynania postępowań zmierzających do ustalenia ewentualnych przypadków naruszenia prawa wspólnotowego i że uprawnienia przyznane podmiotom składającym skargi do Komisji nie obejmują uprawnienia do uzyskania ostatecznej decyzji

dotyczącej wystąpienia podnoszonego naruszenia bądź braku takiego naruszenia (wyrok Sądu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-204/03 Haladjian Frères przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-3779, pkt 27).

102 Niemniej jednak Komisja jest zobowiązana do uważnego zbadania okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych przez podmiot składający skargę (zob. ww. w pkt 33 wyrok Sądu w sprawie T-24/90 Automec przeciwko Komisji, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie T-198/98 Micro Leader przeciwko Komisji, Rec. s. II-3989, pkt 27).

103 W niniejszej sprawie z wymiany pism pomiędzy skarżącą i Komisją wynika, że ta ostatnia zbadała w sposób uważny poszczególne okoliczności faktyczne i prawne przedstawione przez stowarzyszenie. Skarżąca nie kwestionuje faktu, że miała kilkukrotnie kontakt ze służbami Komisji i że otrzymywała od nich żądania dostarczenia informacji dodatkowych dotyczących w szczególności jej uzasadnionego interesu skarżącej we wnoszeniu skargi (zob. pkt 5 powyżej). Dopiero po otrzymaniu wyjaśnień i uwag dostarczonych przez stowarzyszenie w odpowiedzi na pismo wysłane na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 773/2004 Komisja oddaliła skargę (zob. pkt 6 i 7 powyżej).

104 Mając na uwadze okoliczności faktyczne i prawne zawarte w skardze złożonej do Komisji, należy stwierdzić, że instytucja ta zbadała skargę w sposób właściwy i nie można zarzucić jej niewywiązania się z zadania wdrażania polityki konkurencji i nadawania kierunku tej polityce.

105 Wreszcie zarzuty skarżącej, zgodnie z którymi jej argumenty nie zostały zakwestionowane ani ocenione przez Komisję, mają de facto na celu podważenie braku zajęcia przez tę ostatnią stanowiska w sprawie wskazanych praktyk.

106 W tych okolicznościach należy oddalić trzeci zarzut skarżącej jako oczywiście pozbawiony postawy prawnej.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 81 WE i 82 WE

107 Jak zostało wskazane w pkt 22 powyżej, skarga zawiera bardzo obszerną część zatytułowaną „Okoliczności prawne”, która dotyczy naruszenia art. 81 WE i 82 WE i powtarza co do zasady argumenty przedstawione w skardze złożonej do Komisji jako reakcja na zarzucane naruszenia oraz w odpowiedzi stowarzyszenia na pismo Komisji z dnia 29 sierpnia 2008 r.

108 W tym względzie należy przypomnieć, że Komisja nie zajęła stanowiska na temat podnoszonych naruszeń art. 81 WE i 82 WE przez wspomniane organizacje sportowe, ale ograniczyła się do oddalenia skargi, po pierwsze, z uwagi na brak uzasadnionego interesu skarżącej (zob. pkt 8 powyżej), i po drugie, z uwagi na brak interesu wspólnotowego wystarczającego, aby przeprowadzić dochodzenie (zob. pkt 9 powyżej). Podnoszone przez skarżącą argumenty wynikające z naruszenia art. 81 WE i 82 WE są zatem bezskuteczne (zob. podobnie ww. w pkt 67 wyrok w sprawie Au Lys de France przeciwko Komisji, pkt 104).

109 Jednakże, jak zostało wskazane w pkt 42 powyżej, nie można wykluczyć, że argumenty przedstawione przez skarżącą mają także na celu podważenie wniosku Komisji, zgodnie z którym zakres dochodzenia, jakie należałoby przeprowadzić, byłby nieproporcjonalny do małego prawdopodobieństwa stwierdzenia naruszenia art. 81 WE i 82 WE (pkt 50–56 zaskarżonej decyzji).

110 Dalsza analiza argumentów skarżącej nie jest konieczna, gdyż jak zostało wskazane w pkt 86 i 87 powyżej, Komisja miała rację, oddalając skargę ze względu na brak znaczącego wpływu na funkcjonowanie rynku (pkt 41–49 zaskarżonej decyzji).

111 Wynika stąd, że zarzut piąty w żadnym razie nie uzasadnia stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

112 Uwzględniając powyższe rozważania, skargę należy oddalić w całości ze względu na to, że przedstawione przez skarżącą zarzuty są w części bezskuteczne, w części niedopuszczalne i w części oczywiście pozbawione podstawy prawnej.

W przedmiocie kosztów

113 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

114 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu postępowania Sąd może postanowić, że interwenient pokryje własne koszty.

115 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy ją obciążyć, oprócz jej własnych kosztów, kosztami Komisji, zgodnie z żądaniami tej ostatniej.

116 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu postępowania interwenient pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Associazione „Giùlemanidallajuve” pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję Europejską.

3) Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej (FIFA) pokrywa własne koszty.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 19 marca 2012 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
I. Pelikánová

Spis treści

Okoliczności powstania sporu . . . 2

Przebieg postępowania i żądania stron . . . 3

Co do prawa . . . 4

1. W przedmiocie żądania skarżącej mającego na celu skierowanie nakazu do Komisji . . . 4

2. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności . . . 4

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego błędnej wykładni pojęcia interesu wspólnotowego . . . 6

W przedmiocie międzynarodowego zasięgu sprawy . . . 7

W przedmiocie ustania skutków wywieranych przez podnoszone ograniczenia . . . 9

W przedmiocie możliwości wytoczenia powództwa przed sądami krajowymi . . . 9

W przedmiocie ograniczonego znaczenia ekonomicznego sprawy . . . 11

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia . . . 12

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego niewywiązania się przez Komisję z zadania wdrażania polityki konkurencji i nadawania tej polityce kierunku . . . 13

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 81 WE i 82 WE . . . 14

W przedmiocie kosztów . . . 15